

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku I. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o podstawę wymiaru zasiłku chorobowego i opiekuńczego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt III Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji,

że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Skarżąca powołuje się na przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jednakże takiego zagadnienia prawidłowo nie formułuje. Należy przypomnieć, że zagadnienie prawne jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej

Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia tych wymagań przedstawiane w niniejszej skardze zagadnienie prawne, które ogranicza się do postawienia pytania – „czy fakt zadeklarowania wyższej składki na ubezpieczenie społeczne przez osobę niebędącą pracownikiem, w miesiącu w którym wystąpiła niezdolność do pracy powinien stanowić podstawę dla zastosowania w drodze analogii art. 40 Ustawy i tym samym zmianę podstawy wymiaru zasiłku chorobowego wypłacanego w kolejnych miesiącach.”, a które jest w istocie polemiką z ustaleniami faktycznym Sądu drugiej instancji. W niniejszej sprawie odwołująca podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu i deklarowała podstawę wymiaru w miesiącach: sierpień 2011 - 214,61 zł; wrzesień 2011 - 415,80 zł; październik 2011 - 8.415,28 zł; i listopad 2012 - 7.854,26 zł. Sąd drugiej instancji zastosował art. 43 w zw. z art. 48 ust. 2 ustawy zasiłkowej. Przepis ten stanowi, że podstawy wymiaru zasiłku nie ustala się na nowo, jeżeli między okresami pobierania zasiłków zarówno tego samego rodzaju, jak i innego rodzaju nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż 3 miesiące kalendarzowe. Na tej podstawie Sąd Okręgowy przyjął, że zasiłek chorobowy i opiekuńczy powinien być wyliczony biorąc jedynie, jako podstawę wymiaru składek kwotę zadeklarowaną przez wnioskodawczynię, we wrześniu 2011 roku, w wysokości 30% podstawy wymiaru składki. Dokonana przez Sąd Okręgowy wykładnia nie stoi w sprzeczności z powołaną w niniejszej sprawie uchwałą Sądu Najwyższego - I UZP 5/08, skoro w stanie faktycznym, który stanowił podstawę podjęcia uchwały z dnia 12.09.2008 r. ubezpieczony od wielu lat prowadził działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

W ocenie Sądu Najwyższego podnoszone w skardze zarzuty i ich uzasadnienie - sprowadzają się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego. W niniejszym stanie faktycznym nie znajduje uzasadnienia ingerencja Sądu Najwyższego w zasadę swobodnej oceny

sędziego, czyli orzekania przez sędziego w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, jednak zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, lecz także „głosu sumienia” sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Obowiązujące prawo to nie tylko tekst normatywny, ale również jego wykładnia, bo w istocie każdy przepis podlega wykładni. Można zatem przyjąć, że obowiązujące, respektowane powszechnie prawo zostaje ukształtowane w wyniku wykładni. Jest to proces użyteczny, funkcjonujący w warunkach konfrontacji poglądów i wżenia argumentów. Tak kształtuje się też orzecznictwo sądowe, mające umocowanie w niezawisłości sędziowskiej.

Skarżący nie zdołał wykazać, że Sąd drugiej instancji naruszył dyspozycję art. 233 § 1 k.p.c., a w konsekwencji nie zachodzi potrzeba rozpoznania niniejszej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.